

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 493/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 257/19, Revúca, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 26 Ek 35/2021 zo 6. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Ek 35/2021 zo 6. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a tiež priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh, najmä napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka po tom, čo bola upovedomená o zastavení starej exekúcie, v rámci ktorej sa

domáhala od povinného [REDAKOVANÉ] vymoženiu sumy 400 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozhodnutia okresného súdu č. k. 16 Ro 1402/2014 z 5. marca 2015, podala 4. januára 2021 opätovný návrh na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona č. 233/2019 o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o starých exekúciách“ alebo aj „ZoUNEK“), v rámci ktorého si uplatnila aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie vo výške 42 eur, iných trov starej exekúcie a iných trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie ako náhrady súdneho poplatku za opätovný návrh.

3. Okresný súd vyšším súdnym úradníkom uznesením z 8. júna 2021 opätovný návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v časti vymáhaného nároku – náhrady paušálnych trov starej exekúcie ako nákladu spojeného s uplatnením pohľadávky vo výške 42 eur, iných trov starej exekúcie a iných trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie ako náhrady súdneho poplatku za opätovný návrh zamietol z dôvodu, že podľa § 9 ods. 3 zákona o starých exekúciách okrem náhrady súdneho poplatku za opätovný návrh na vykonanie exekúcie oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním ani nárok na úhradu trov starej exekúcie. Okresný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu vyšším súdnym úradníkom napadnutým uznesením zo 6. septembra 2021 zamietol v podstate z rovnakých dôvodov, a teda že sťažovateľka nemá nárok na náhradu uvedených trov.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje v prospech takého výkladu a uplatnenia príslušných ustanovení zákona o starých exekúciách, na základe ktorých by jej náhrada uvedených trov mala byť priznaná. Poukazuje na dôvodovú správu k zákonu o starých exekúciách a rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých oprávnený môže voči povinnému požadovať náhradu trov spojených s pôvodne podaným návrhom na vykonanie starej exekúcie, ako napr. pôvodne zaplatený súdny poplatok, či paušálne trovy starej exekúcie ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Odkazuje na rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých ústavný súd konštatuje, že oprávnenému nič nebráni podať opätovné návrhy na vykonanie exekúcie, v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky. Podľa nej okresný súd sa mal pri svojom rozhodovaní odkloniť od výslovného znenia zákonnej úpravy a jej výkladom s ohľadom na jej účel, históriu, systematickú súvislosť a požiadavku ústavne súladného výkladu zákonov dospieť k rozhodnutiu v jej prospech. Je toho názoru, že okresný súd sa pri svojom rozhodovaní dopustil svojvôle, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a svoje sťažnosťou napadnuté uznesenie riadne neodôvodnil. Namieta, že na jej situáciu uplatniteľná úprava zákona o starých exekúciách je protiústavná. Porušenie zákazu diskriminácie namieta z dôvodu, že zatiaľ čo zákonná úprava umožňuje oprávnenému v prípade, ak podal návrh na vykonanie exekúcie, počnúc 1. aprílom 2017 (dátum, ku ktorému začaté exekučné konania zákon o starých exekúciách umožňuje ukončiť) a neskôr, domáhať sa „preplatenia“ všetkých nákladov a trov exekúcie, v prípade, ak návrh na vykonanie exekúcie oprávnený podal do uvedeného dátumu a na základe zákona o starých exekúciách, bola jeho exekúcia zastavená

a podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie, oprávnený nemá voči povinnému nárok na náhradu trov exekúcie okrem náhrady súdneho poplatku za podanie opätovného návrhu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces:

5. Ústavný súd v súvislosti s ústavnými sťažnosťami namietajúcimi porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu a s ohľadom na charakter ďalších námietok uplatnených sťažovateľkou opakovane v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani opravnou inštanciou všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd zásadne nepreskúmava a neposudzuje ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkových otázok. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09, II. ÚS 332/2018, IV. ÚS 540/2018).

6. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchyľil od ústavne prípustného výkladu a aplikácie pre posudzovanú vec relevantných právnych noriem, keď v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky zohľadnil súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte jeho rozhodovacej činnosti v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019), a nie je tomu tak ani v tomto prípade.

7. Okresný súd sa v ústavnej sťažnosťou napadnutom uznesení stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka a uviedol, že právna úprava náhrady trov exekučného konania v súvislosti s opätovným návrhom na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 3 zákona o starých exekúciách má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou náhrady trov oprávneného v exekučnom konaní podľa § 199a ods. 1 v spojení s § 199d ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), v dôsledku čoho za spôsobilé hotové výdavky spojené s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie nemožno považovať nielen náhradu paušálnych trov

starej exekúcie, ale ani iné trovy starej exekúcie a trovy spojené s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie okrem náhrady súdneho poplatku za opätovný návrh ako jediného zákonného nároku na náhradu trov oprávneného v novom exekučnom konaní v prípade podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 ods. 1 zákona o starých exekúciách. Okresný súd v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení objasnil, prečo paušálne a iné trovy starej exekúcie nemožno považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky a uplatňovať si ich ako náhradu trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie. Podľa okresného súdu pri aplikácii všetkých výkladových pravidiel znenie uplatniteľného zákonného ustanovenia nevyvoláva žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné a nevyvoláva ani žiadne pochybnosti o jeho ústavnosti. Zo zákona o starých exekúciách jednoznačne vyplýva, že náhrada paušálnych trov starej exekúcie je nárokom exekútora voči oprávnenému, a nie nárokom oprávneného voči povinnému. Na náhradu trov starej exekúcie, k zastaveniu ktorej došlo z dôvodu nemajetnosti povinného, oprávnený stráca nárok. Zákonnú konštrukciu podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie nie je možné vykladať tak, že ide o pokračovanie starej exekúcie. Okresný súd ďalej uviedol: «*Legitímne očakávania oprávneného o vymožení jeho pohľadávky nie je možné považovať za „večné“ a teda trvajúce až do straty právnej subjektivity povinných osôb.*» Zákonodarca pristúpil k regulácii uvedeného stavu zavedením časového obmedzenia trvania exekúcie [porovnaj ustanovenia § 61n ods. 1 písm. c) a d) Exekučného poriadku upravujúce zastavenie exekúcie po uplynutí času na zistenie exekvovateľného majetku povinného] s tým, že oprávnený má možnosť podať návrh na vykonanie exekúcie opätovne. Náklady (či už trovy starej zastavenej exekúcie vrátane paušálnych trov starej exekúcie alebo trovy právneho zastúpenia v poradí „druhom“ návrhu na vykonanie exekúcie), ktoré s tým oprávnenému vznikajú, však znáša sám ako dôsledok toho, že vo výsledku bol s podaním predchádzajúceho návrhu na vykonanie exekúcie neúspešný. Okresný súd pri rešpektovaní ústavných pravidiel právneho štátu nepovažuje za legitímne prenášanie nákladov spojených s opakovaným vedením exekúcie (nákladov vzniknutých v neúspešnej exekúcii zastavenej *ex lege*) z oprávneného na povinného (či súdneho exekútora). Okresný súd sa v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení napokon neopomenul zaoberať ani ďalšími sťažovateľkou nastolenými námietkami a tvrdeniami.

8. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už opakovane konštatoval, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom súdnom konaní (II. ÚS 122/05, III. ÚS 591/2013). Podľa judikovaného názoru ústavného súdu o ústavne významnej neprimeranosti pri právno-aplikačnej činnosti možno uvažovať len vtedy, ak aplikovaná právna norma dáva konajúcemu orgánu verejnej moci priestor na úvahu pri skúmaní splnenia podmienok hypotézy, dispozície alebo sankcie. Naopak, ak konajúci orgán verejnej moci nemá právnu normou vytvorený žiaden diskrečný priestor a pri zistení splnenia podmienok jej hypotézy je povinný vyvodit' jediný možný právny následok, potom možno hovoriť už len o neproporcionalite právnej úpravy tvoriacej právny základ na konanie orgánu verejnej moci, a nie o neproporcionalite aplikácie práva (III. ÚS 575/2012, IV. ÚS 160/2020).

9. Právna úprava zákona o starých exekúciách zakotvená v § 9 ods. 3 nedáva súdu prílišnú možnosť úvahy o vzniku a rozsahu nároku na zaplatenie paušálnych trov starej exekúcie, upravuje ho jednoznačným spôsobom, v zásade nepripúšťajúcim úvahu o rôznych výkladoch či iný záver.

Jedinou úvahou je úvaha o tom, či zákonný inštitút „zastavenia starej exekúcie“ na konkrétne konanie dopadá, alebo nie. Keď na konkrétne exekučné konanie dopadne táto procesnoprávna úprava, exekučné konanie sa zastavuje *ex lege*. Procesné úkony súdneho exekútora, ktoré na túto skutočnosť nadviažu, sú kvázi technickej povahy – administrujú dve zákonné skutočnosti: konanie sa *ex lege* zastavilo a priamo *ex lege* vzniká nárok súdneho exekútora na náhradu paušálnych trov zastavenej starej exekúcie a v stanovenej sume. V kontexte týchto skutočností a s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť považoval ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, ktorou sa domáhala ústavne konformného výkladu a aplikácie § 9 ods. 3 ZoUNEK, za nedôvodnú, pretože okresný súd nemal diskreciu pri posúdení vzniku a rozsahu vymáhaných nárokov sťažovateľky vrátane náhrady paušálnych trov zastavenej starej exekúcie, o ktorých rozhodol v súlade s platným právom. Ani podľa názoru ústavného súdu nevyvoláva znenie zákonného ustanovenia žiadne pochybnosti o jeho zmysle a obsahu, je dostatočne jasné a zrozumiteľné. Ak by zákonodarca zamýšľal priznať oprávnenému pri opätovnom podávaní návrhu aj náhradu iných trov, ktoré mu vznikli, zakomponoval by túto skutočnosť aj do znenia zákona, čo však neurobil, a naopak, explicitne vylúčil možnosť oprávneného nárokovať si akékoľvek iné výdavky, okrem zaplateného súdneho poplatku.

10. Ústavný súd je názoru, že napadnuté uznesenie okresného súdu vyhovuje požiadavkám na odôvodnenie uznesenia podľa § 263 Civilného sporového poriadku a z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti neobsahuje vadu takej intenzity, ktorá by znamenala zásah do práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Interpretáciu a uplatnenie relevantných ustanovení zákona o starých exekúciách okresným súdom a závery, ku ktorým dospel, nemožno označiť za arbitrárne (svojvoľné) alebo nezákonné.

11. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia. Názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok, rešpektuje aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08, I. ÚS 204/2010).

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

13. Vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii sťažovateľky, odvolávajúc sa na označené rozhodnutia ústavného súdu, že oprávnenému „*nič nebráni podať opätovné návrhy na vykonanie exekúcie, v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky*“, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že tak, ako na to poukázal aj okresný súd v napadnutom uznesení, uvedené konštatovanie nemožno považovať za zaujatie stanoviska ústavného súdu k výkladu a aplikácii § 9 ZoUNEK. Tento názor však nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie teraz prerokovanej veci, na čo správne poukázal i okresný súd.

14. V rozhodnutiach spomínaných sťažovateľkou nešlo o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýkal podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (*ratio decidendi*), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie. Už citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľa spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky (IV. ÚS 512/2021).

15. Ústavný súd vo svojej ďalšej rozhodovacej činnosti (IV. ÚS 160/2020, III. ÚS 557/2021) už objasnil niektoré právne a procesné súvislosti problematiky tzv. starých exekúcií v kontexte namietaných výziev na úhradu paušálnych trov starej exekúcie, na ktoré chce poukázať aj v posudzovanej veci sťažovateľky.

16. Zmyslom a účelom prijatia zákona o starých exekúciách bolo riešiť neúnosnú situáciu na exekučných súdoch, kde sa v státisícoch exekučných konaniach viedla exekúcia proti povinným dlhodobo neúspešne a v konečnom dôsledku tento stav vyúsťoval až do kolízie s princípom právnej istoty subjektov exekučného konania. Zákonodarca túto situáciu neriešil novelou Exekučného poriadku, ale samostatným zákonom, ktorým zaviedol okrem iného aj pojem stará exekúcia. Za splnenia zákonných predpokladov súdny exekútor vo svojom upovedomení má povinnosť oznámiť oprávneným, že *ex lege* došlo k zastaveniu týchto starých exekúcií. V rámci svojho včasného upovedomenia má súdny exekútor možnosť si uplatniť u oprávneného tzv. paušálne trov zastavenej exekúcie v presne stanovenej výške. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že úprava obsiahnutá v zákone o starých exekúciách je vo vzťahu k Exekučnému poriadku úpravou *lex specialis*, ktorá osobitne upravuje tam stanovené situácie, a to tak vo vzťahu k ďalšiemu trvaní exekučného konania, ako aj vo vzťahu k otázke náhrady trov exekútora, ktorú rieši v porovnaní s Exekučným poriadkom osobitným spôsobom – na jednej strane povinnosť má oprávnený, na druhej strane neuspokojuje sa skutočná výška trov exekútora, ale len zákonom ustanovená paušálna suma. Zároveň upravuje, čo treba v tomto prípade a na účel zastavenia starej exekúcie považovať za nemajetnosť povinného. Pre úplnosť je potrebné dodať, že povinnosť oprávneného znášať trov exekúcie pri zastavení konania pre nemajetnosť povinného alebo v iných predpokladaných prípadoch obsahuje aj „generálna“ právna úprava (§ 203 Exekučného poriadku v znení od 1. februára 2002 do 31. marca 2017; v znení Exekučného poriadku od 1. apríla 2017 je to § 199c ods. 1, pozn.).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok a práva pokojne užívať svoj majetok:

17. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a analogického práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu. Ide o práva hmotnoprávnej povahy. Sťažovateľka ich porušenie argumentačne odvíjala od namietaného porušenia jej práv procesnej povahy – základného práva na súdnu ochranu, resp. jej práva na spravodlivý súdny proces. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky, nevyhnutným

predpokladom porušenia jej hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jej procesných práv. Keďže ústavný súd vylúčil možnosť porušenia označených procesných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu, rovnako dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky aj v časti, ktorou namietala porušenie svojich označených hmotných práv.

18. Budúce právo môže byť považované za majetok, pokiaľ už bolo nadobudnuté alebo ak je predmetom pohľadávky, ktorá je určitá. Ochrana poskytovaná čl. 1 dodatkového protokolu sa za istých okolností môže vzťahovať aj na „legitímne očakávanie“, ktorého predmetom je nadobudnutie majetkovej hodnoty. V prípade, že majetkový záujem má charakter pohľadávky, možno predpokladať, že dotknutá osoba má „legitímny záujem“, pokiaľ má tento záujem dostatočný základ vo vnútroštátnom práve, napr. ak je potvrdený ustálenou judikatúrou súdov (Kopecký proti Slovensku, rozsudok z 28. 9. 2004, č. 44912/98, § 52). O existencii „legitímneho očakávania“ však nie je možné hovoriť, ak panujú rozpory o tom, ako má byť vnútroštátne právo vykladané a uplatňované, a ak vnútroštátne súdy definitívne odmietli argumenty predložené v tomto ohľade sťažovateľom (Glaser proti Českej republike, rozsudok zo 14. 2. 2008, č. 55179/00, § 50 – § 52, Anheuser-Busch Inc. proti Portugalsku, rozsudok z 11. 1. 2007, č. 73049/01, § 63 – § 65). Preto je dôležité odpovedať na otázku, či sa za daných okolností sťažovateľka stala nositeľkou opodstatneného záujmu chráneného čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. S prihliadnutím na zákonnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu zákazu diskriminácie:

20. Porušenie zákazu diskriminácie sťažovateľka namieta vzhľadom na samotné výslovné znenie na jej situáciu uplatniteľného ustanovenia zákona o starých exekúciách. Porušenie zákazu diskriminácie vytyka zákonodarcovi, nie okresnému súdu ako orgánu verejnej moci poverenému vykladať a uplatňovať príslušnú zákonnú úpravu.

21. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky namietajúcej protiústavnosť samotnej úpravy zákona o starých exekúciách ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08). Argumentácia sťažovateľky o protiústavnosti právnej úpravy je teda v prípade konania o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nedôvodná.

22. Napokon, ústavný súd v ústavnej sťažnosti napadnutom uznesení okresného súdu nezistil taký výklad a aplikáciu zákonných predpisov rozhodných pre posudzovanú vec, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na rovnosť strán v konaní pred súdom, ktoré je vyjadrením zákazu diskriminácie vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Okresný súd svojím postupom a ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením neuprel sťažovateľke žiadne jej právo a ani ju v konaní pred ním nijako neznevýhodnil.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže tieto by mali opodstatnenie len v prípade, ak by ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu